

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2004. jan.–febr.
IX/1. szám

Ára: 200,- Ft

Fraknó – kegykép

Vízkereszti himnusz

*Gonosz Heródes, irigyen
Krisztus jöttére mért remegsz?
Mulandó jót el nem ragad,
ki országolni mennyet ad!*

*Vonulnak már a Mágusok
vezérlő csillag nyomdokán
fény által a Fény keresik,
Istenről vallnak kincseik.*

*Hullámain a tiszt víz
az égi Barányt fürdeti,
s a bűnt, mely őt nem illeti,
lelkünk tisztítván elveszi.*

*Hatalmának ez új jele:
piroslik korsók friss vize,
parancsszavára bor folyik,
a víz lényege változik.*

*Urunk, tenéked glória,
ki nemzeteknek megjelenysz,
s Atyádnak, Szent Léleknek is
dicsőség minden századon!
Amen.*

*(Sedulius, V. század) (ÉE 57.)
(Csanád Béla fordítása)*

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

H. Newman: Istennek Szent Szülője	1
II. János Pál pápa: Isten Szent Anyjának ünnepe	2
Liguori Szent Alfonz: Mária Isten iránti szeretete	2
Barsi Balázs: Alakítsatok mindenütt Názáreteket	7
Gobbi: Legyetek tiszták gondolatban, szívben, testben	16
Jézus szentséges neve.	18
Nagy Szent Leó vízkereszti beszéde	19
Szent Atanáz püspök levele	20
Török József: II. János Pál pápa	21
Az Úr tud a fájdalomról	23
Mária kegyhelyek	
Fraknó	25
Aachen	25
Imádságok zárókönyv alkalmával	26
Rózsafüzér	
Mindennek megvan a maga ideje	30

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában
Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:
Aachen, dóm – kegyzsobor

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Istennek Szent Szülője

H. Newman

Ha valaki egyszer Mária istenanyaságának nagy, alapvető igazságát megérti, az előtt a további és belőle folyó egyéb igazságoknak egész sora világossá válik, így például az is, hogy az emberek végső földi sorsa, a porba való visszatérés alól kivétel volt. A halált el kellett viselnie, mint ahogy isteni Fia is meghalt, amint ez emberi természetének megfelelt; de a szent írók az okok egész sorát említik, melyek valószínűvé teszik, hogy teste rövid síri nyugalom után egyesült megszentelt lelkével, és isteni Fia az örök mennyei dicsőség új életére támasztotta föl. Ha megengedte, hogy Istennek más szolgálói a sírból felkeljenek, el kell fogadnunk, hogy ezt a kiváltságot a minden lelkek közül leginkább kiválasztottól nem vonta meg.

Szent Máté megírja, hogy az Úr kereszthalála után a sírok megnyíltak és sok szent, ki a halál álmát aludta, előjött és a szent városban többeknek megjelent. A szenteken az evangélista nyilvánvalóan az ószövetség prófétáit, papjait és királyait érti, akik úgy vélték, hogy az utolsó nap jött el, és hirtelen megjelentek az élők között. Nem tudjuk elgondolni, hogy az Úrnak Anyja ne méltattatott volna arra a kegyelemre, amelyet Ábrahám, Dávid, Izaiás, Ezechiás nyertek. Hiszen neki nagyobb joga volt Fia szeretetére, mint bármely más teremtménynek. Szent teste valóban közelebb állt hozzá, mint minden más test ezen a világon, és ha másoknál lehetett kivétel a sírnak törvénye alól, annál biztosabban a Szent Szűznél. Tehát joggal mondhatjuk, hogy aki szenvedése alatt kegyelmeinek teljességét öntötte ki lelkére, és őt a bűntől s annak következményeitől megóvta, a halál hatalmát teste fölött sem túrta sokáig, hanem hamarosan és örökre egyesítette lelkével.

(Newman-Szunyogh: A Szűzanya hónapja)

***

Szűz Mária, Te tükörképe a magasságbeli Lélek fényességének! Benned megdicsőül az Atya, akinek nincs kezdete és akinek ereje beárnyékol.

Benned imádást kap a Fiú, akit test szerint méhedben hordoztál.

Benned ünneplést kap a Szentlélek, aki a Te tested által hozta létre a nagy Király világrajöttét.

Benned, ó kegyelemben élő, felismerhetővé vált a világban a Szent és egy-lényegű Háromság.

Csodatevő Szent Gergely

Isten Szent Anyjának ünnepe

Könyörögjünk a békéért.

Mária anyasága... olyan, mint utolsó üzenet az Úr születésének oktávája után.

A születés mindig az Anyáról szól, róla, aki életet ad... Az újév első napja az Édesanya napja. Nincs egyszerűbb képünk az Úr születéséről, mint az Édesanya képe Jézussal karjaiban.

Vajon nem ez a kép-e egyedülálló bizalmunk forrása?

De van egy másik képünk is az Anyáról. Fiával karjában: a „Pieta”, amikor Mária a keresztről levett Jézust tartja. A kép Jézussal, aki anyja szeme láttára szenvedett ki... és aztán, halála után visszatért ama karok közé, melyek Betlehemben felajánlották Őt a világ Megváltójaként.

Ezért e kettős képpel szeretnék csatlakozni imánkhoz a békéért: *„Édesanyánk, te, aki tudod, mi az, ha valaki fiának holttestét karjai közt tartja... kíméld meg az édesanyákat attól, hogy fiuk meghaljon kínzástól, rabszolgaságban, a háború pusztításaiban, üldöztetésben, koncentrációs táborokban, börtönökben! Órizd meg számukra a szülés örömét, a táplálás örömét, az ember élete fejlődésének örömét.*

Az Úr születésének... nevében könyörögj velünk együtt a békéért, anyaságod teljes szépségével és méltóságával, melyet az Egyház magasztal és a világ csodál. Kérünk Téged: légy velünk minden pillanatban! Tedd ezt az új esztendő a béke évévé a Te Fiad születése és halála érdemei által! Ámen. (II. János Pál: Minden napra egy ima)

Mária Isten iránti szeretete

Liguori Szent Alfonz

„Ahol nagyobb a tisztaság, ott nagyobb a szeretet,” – mondja Szent Anzelm. Minél tisztább a szív, minél kevesebb a kívánsága, annál több fér bele az Isten iránti szeretetből. Mivel Mária oly alázatos, oly magamagától ment volt, azért el is telt isteni szeretettel olyannyira, hogy Szent Bernát szerint ő egymagában is jobban szerette Istent, mint az összes angyalok és emberek. „Minden teremtményt fölülmúlt a szere-

tetben Fia iránt.” Helyesen nevezi tehát őt szalézi Szent Ferenc „a szeretet királynőjének”.

Isten parancsot adott, hogy az ember őt teljes szívéből szeresse: „Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből” (Mt 22,37). „Teljesen és tökéletesen – úgymond Szent Tamás – csak az égi hazában teljesül ez a parancs; követik ugyan e földi vándorúton is, de tökéletlenül.” Nagy Szent Albert azonban azt a megjegyzést teszi erre, hogy nem volna célszerű és bölcs intézkedés Isten részéről, ha oly parancsot adna ki, amelyet senki emberfia tökéletesen nem teljesítene; már pedig így állana a dolog, ha csak az Isten szent Anyja azt a legtökéletesebben nem teljesítette volna. Így szól: „Vagy teljesítette e parancsot valaki, vagy senki se: ha valaki, tehát a Boldogságos Szűz.”

Megerősíti ezt Richard a S. Victore is: „Emánuelünk Anyja az erények minden nemében a legeslegtökéletesebb volt. Vajon ki teljesítette valaha így az első parancsot: szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből? Az isteni szeretet olyannyira izzott őbenne, hogy semmiféle tökéletlenségbe sem eshetett.”

„Az isteni szeretet – úgymond Szent Bernát – nem csupán megsebezte Mária szívét, hanem olyannyira áthatotta, hogy annak legkisebb részecskéje is eltelt szeretettel: – miért is tökéletlenség nélkül teljesítette ezt az első parancsot: teljes szívből, teljes lélekből, teljes erőből szeretett és kegyelemmel teljes volt.”

Igazán elmondhatta tehát Mária: Én az én szerelmesemé vagyok, egészen átadtam magamat neki és ő is egészen nekem adta magát: „az én szerelmesem az enyém és én az övé” (Én 2,16). „Sőt még a szeráfok is bátran alászállhattak az égből, hogy szeretetet tanuljanak Mária szívéből” – úgymond Richárd.

Isten, aki pedig az Írás szerint maga a szeretet (Ján 1,4,16), azért jött e földre, hogy mindnyájunkban lángra gyújtsa az isteni szeretetet; de egy szívet sem borított úgy lángba, mint az ő Anyjának szívét; ez ugyanis ment lévén minden földi vonzalomtól, a legfogékonyabb volt e boldogító szikra fellángoltatására; miként Szent Jeromos is mondja: „Teljesen lángba borította őt az isteni szeretet úgy, hogy nem volt benne semmi világi valami, ami az ő érzelmeit elhomályosította volna, hanem folytonos lángolás és a túlradó szeretet okozta ittasság.”

Tűzláng volt azért Mária szíve, miként írva vagyon: „Annak lobogása tűz és lángok lobogása” (Én 8,6). Tűz az – úgymond Szent Anzelm, – mely a szeretet által bensőleg ég és lángol, de az erények gyakorlása által külsőképpen is nyilvánul. Mária e földön is karjaiban hordozta Jézust és azért róla igazán elmondható: Ignis gestans ignem – tüzet hordó tűz, természetesen nem olyan értelemben, mint Hippokrates asszonyáról írják, ki valóságos természetes tüzet vitt kezében.

Szépen mondja Szent Ildefonz: „A Szentlélek, mint tűz a vasat, egészen átizzította Máriát úgy, hogy benne csak a Szentlélek lángja látszott és csakis az Isten szeretetének tüze volt észrevehető.”

Azt mondja Villanovai Szent Tamás, hogy a Szentséges Szűz szimbóluma (előképe) volt az égő csipkebokor, melyet Mózes látott, anélkül, hogy elégett volna. Ugyanez okból Szent János is őt látta – úgymond Szent Bernát – a napba öltözött asszonyban: „És nagy jel tűnt fel az égen: egy asszony, kinek öltözete volt a nap” (Jel 12,1). Mert Mária annyira egyesült Istennel a szeretet által, hogy jobban teremtmény már nem egyesülhet Istennel. Méltán mondjuk tehát Máriát napba öltözöttnek – úgymond – mert behatolt az isteni bölcsesség mélységébe hihetetlen fokban úgy, hogy amennyire személyi egyesülés nélkül a teremtmény mivolta engedi, elmerülni látszott ama megközelíthetetlen fényben.

Szent Bonaventura állítása szerint a szentséges Szűzet sosem kísértette a pokol, mert: miképpen a nagy tűz távol tartja a legyeket, úgy messze tovaűzte Mária szeretettől teljesen lángoló szíve őtőle az ördögöket úgy, hogy sohasem merészeltek közeledni hozzá. Rettenetes volt a Szűz a sötétség fejedelmei előtt, olyannyira, hogy nem bátorzkodtak sem hozzámenni, sem őt kísérteni, a szeretet lángjai visszariasztották őket.

Maga Mária is kijelentette Szent Brigittának, hogy e földi zárandokságában nem volt más gondolata, más óhaja, más öröme, mint az Isten: „Csakis Istenre gondoltam, semmi sem tetszett nekem, csakis Isten.” Éppen azért az ő áldott lelke már e földön is csaknem mindig szemlélte Istent és a szeretetfóhászok szinte megszámlálhatatlanul sokszor törtek föl kebléből, miként P. Suarez írja. De nekem sokkal jobban tetszik, amit Bernardino da Bustis mond, hogy Mária

nem küldözgette egymásután a szeretetföhászokat, mint más szentek, hanem Istennek különös kegyelmével állandóan és folytonos szeretetgerjedelemmel szerette Istent.

Ez a királysas mindig az isteni napra irányozta éles szemeit úgyannyira, hogy az élet cselekményei nem akadályozták szeretetében, sem a szeretet nem gátolta cselekvéseiben, miként Damjáni Szent Péter mondja: a munkálkodás nem kisebbítette a szemlélődést, sem a szemlélődés nem maradt el a cselekvéstől. A kiengesztelődés oltára Máriának volt eszerint előképe – úgymond Szent Germanus – mert azon sem aludt ki a tűz sem nappal, sem éjjel.

Még az alvás sem akadályozta Máriát Istennek szeretetében. Ősszüleinknek meg volt adva ez a kiváltság, míg az ártatlanság állapotából ki nem estek, miként azt Szent Ágoston állítja: „Oly boldog volt az alvók álma, mint a virrasztók élete.” Ezt tehát semmiesetre sem tagadhatjuk meg Isten szent Anyjától, s azért igen helyesen Suarez, Rupert apát Szent Bernardinnal és Szent Ambrussal meg is adják neki ezt a kiváltságot. Szent András így ír Máriáról: „Bár nyugodott a teste, lelke és szíve virrasztott.”

Beigazolódott tehát rajta, mit a Bölcs mondott: „Világa nem aluszik el éjjel” (Péld 31,18). Mikor boldog teste enyhe álm által megszerezte a szükséges erőt – úgymond Szent Bernardin – akkor az ő szabad lelke Istenhez emelkedett és ezidő alatt tökéletesebb szemlélődésbe merült, mint bárki is valaha éber állapotban. Elmondhatta azért igazán a Jegyesel: „Én alszom, de a szívem vigyáz” (Én 5,2). „Éppoly boldog alvás közben, mint ébrenlétben” – mondja erre Suarez.

Egyszóval, míg Mária e földön élt, Szent Bernardin állítása szerint folytonosan szerette Istent. „A Szűznek elméjét a szeretet heve folytonosan fogva tartotta.” Sőt többet is mond még, hogy t.i. csakis azt cselekedte, amiről tudta, hogy az tetszik az isteni bölcsességnek, és olyannyira szerette, mint amennyire szeretetére méltónak ítélte.

A módra vonatkozólag Nagy Szent Albert azt mondja és helyesen mondja: „Mária, az Isten fiának foganásakor oly nagy szeretetet nyert, hogy pusztá teremtmény nagyobbát már e földön föl sem foghat.” Azért mondja Villanovai Szent Tamás: „Ez a Szűz oly széppé lett lángoló szeretete által és miatta olyannyira megszerette őt Isten,

hogy szeretetétől elragadtatva kész lett az ő méhében emberré lenni.” Azért kiáltott fel Szent Bernardin: „Ó, hatalmas erénye a Szűzanyának! Íme egy szűz leány, ki erényeivel megsebezte és elragadta az Istennek szívét!”

Mivel pedig Mária oly nagyon szerette Istenét, bizonyára mit sem kíván oly forrón tisztelőitől, mint hogy szeressék Istent, amennyire csak képesek. Folignói boldog Angélának egyszer egyik szentáldozás után meg is mondta ezt: „Angela, téged megáldott az én Fiam; igyekezzél tehát szeretni őt, amint csak tudod.” Szent Brigittának is megmondta ezt a Szentséges Szűz: „Leányom, ha magadhoz akarsz engem kötni, szeresd az én Fiamat.”

Semmi mást nem kíván inkább Mária, mint látni, hogy szeretik az ő szeretettjét, az ő Istenét. Azt kérdi Navarinus, miért kéri fel a Szentséges Szűz, mint az Énekek énekének jegyese, az angyalokat arra, hogy adják tudtára Urának, mily nagy szeretettel viseltetik iránta? „Kényszerítlek titeket Jeruzsálem leányai, vigyétek hírül neki, hogy a szeretet miatt ellankadok” (Én 5,8). Talán nem tudta Isten, hogy mennyire szereti őt? Miért kéri feltárni sebéit szerelmesének, annak, ki rajta e sebet ejtette? És azt feleli, hogy az Isten szent Anyja nem Istennek, hanem nekünk akarta ezzel értésünkre adni, hogy amiként őt megsebezte, úgy bár minket is megsebezne az isteni szeretet, hogy a megsebzett megsebezzen.

Mivel Mária istenszeretete zsarátnoktűz, azért bárki közeledjék hozzá szeretettel, mindenkit szeretetre gyűjt és magához hasonlóvá tesz, – úgymond Szent Bonaventúra. Sziénai Szent Katalin ezért csak „*Portatrix ignis*”, az isteni szeretet tűzhordozójának nevezte Máriát. Ha mi is égni szeretnénk e boldogító lángokban, igyekezzünk mindig közelebb jutni a mi Anyánkhoz ima és buzgó szeretetgerjedelmek által.

Ó, szeretet Királynője, Mária! Te szeretetre legméltóbb, legszerelmesebb és az összes teremtményeknél jobban szeretendő! (miként Szalkézi Szent Ferenc mondta) Ó, én Anyám, te mindig lángadoztál, te csupa szeretet voltál Isten iránt, ó, légy kegyes, add legalább csak egy kis szikráját e szeretetnek nekem! Te, mikor a nász nép kifogyott a borból, arra kérted Fiadat: Nincs boruk!; csak miérettünk nem

könyörögnél, kik hján vagyunk az Isten iránti szeretetnek, pedig olyannyira kötelesek volnánk őt szeretni? Csak ennyit mondj: Nincs szeretetűk! Nyerd meg nekünk e szeretetet. Más kegyelmet nem kérünk tőled, csakis ezt, ó, Anyánk! Jézus iránti nagy szeretetedre kérlek, hallgass meg minket és könyörögj érettünk. Ámen.

Liguori Szent Alfonz: Szűz Mária érényei

Alakítsatok mindenütt Názáreteket

fr. Barsi Balázs, O.F.M.

Harminc év csöndjét egyetlen egyszer töri meg Jézus. Egyre jobban vonz engem annak a harminc évnek egészen sajátos csöndje, mely személyesen rám is tartozik. Semmi biztos kapaszkodónk nem lenne, ahonnt tévedésmentes módon behallgathatnánk ebbe a názáreti csöndbe, ebbe a minket megváltó csöndbe, ha ezt a mondatot nem mondta volna. Ezt a mondatot hívjuk segítségül. Nyissa meg fülünket a hallásra, amikor tiszteletteljes érintkezésbe lépünk a Jézus bensejében végbemenő hatalmas történéssel anélkül, hogy azt ki tudnánk fejezni. Nem is kifejtteni kell, hanem befogadni. *Miért kerestek? Nem tudátok, hogy abban kell lennem, ami az én Atyámé?*

Ezt a mondatot Mária emlékezete őrizte meg. Lukács tőle hallotta, mert ő mindennek elejétől fogva gondosan a végére járt, s az Úr gyermekkorának történetét kutatva Mária szíve szolgált számára hiteles forrásul. *Anyja szívébe véste ezeket a dolgokat* (Lk 2,51). Minden egyes emlék, amelyet Mária megőrzött, nem csak egy sajátos, túlvilágból jövő fényvel van átítatva, hanem sajátos fájdalommal és egyfajta értetlenséggel is. Mária volt Jézus gyermekségének tanúja, de nem csak ő, hanem a sugalmazó Szentlélek is. Ezt ma a tudósok sokszor elfelejtik. A Szűzanya a Magnificatot valószínűleg nem énekelte el úgy, ahogyan benne van a Szentírásban. De ha Lukács evangélista az ajkára adja, akkor a Szentlélek kinyilatkoztatja, hogy ezek a sorok Máriára jellemzőbbek, mint az összes szó, amit valaha is mondott életében. Engedjük már meg a Szentléleknek, aki ismeri Máriát és működik az ő memóriájában is, hogy nem akármit emelt ki Jézus történetéből, eseményeiből és szavaiból, hanem a lényegét! És hogy Lukácsot

is ő vezette, akiről maga az Úr mondotta, hogy amikor eljön, elvezet a teljes igazságra (vö. Jn 16,13). Míg Lukács írta az evangéliumát, a teljes igazságra vezető Lélek munkálkodott általa. És ha van mondat az ő evangéliumában, amelyből ez bizonyosan látható, akkor éppen ez az a mondat. Ez mindent átfog, ebben minden benne van.

Először is ez a gyermek Jézus egyetlen fennmaradt mondata, épp mikor átlépi a felnőttkor küszöbét. És így szavainak értelme visszahat a gyermekkorára. Ugyanakkor ez a felnőtté serdülő Jézus első és egyetlen kijelentése, amelyre ezután majdnem két évtized csöndje borul. És azt akarja a Szentlélek, hogy semmit se tudjunk meg szavaiból, amelyeket tizenhét éven át mondott, csak ezt. És ez az a szó, amely a nagy és végső jeruzsálemi tartózkodásakor, a kereszthalálban és a dicsőséges feltámadásban újra felhangzik és beteljesül, hiszen a kereszten utolsó kiáltása Lukács szerint: *Abba, Atyám!* És ez Emmausba igyekvő bús tanítványok mellé társulva ugyanezen mondat lényegét, azt a megdöbbenő ígét mondja, hogy „kell”, „kellett”: *Ó, ti balgatók, milyen nehezen hiszitek azt, amit a próféták jövendöltek. Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemenjen az ő dicsőségébe?* (Lk 24,25–26) És ugyanaz a csodálkozás és megdöbbenés mutatkozik Jézus részéről, mint tizenkét éves korában: *Hát nem értitek? Miért kerestetek? Nem tudátok? Miért vagytok szomorúak? Hát nem tudjátok, hogy mindig Atyáméban kell lennem?*

Guardini írja: *„Mindkét szó ugyanabból a mélységből tör elő. Mind a kettőt ugyanaz a magától érthetőség veszi körül, mégpedig oly mértékben, hogy csodálkozni kell, ha más nem érti. Amit ettől a szívtől, Jézus szívéből kívánnak, az egyúttal az, amire lényének minden gyökeréből vágyakozik s amiben legtisztább beteljesülése rejlik.”* Miért? Egy nap majd az mondja: *Az én eledelem az, hogy Atyám akaratát tegyem, aki engem küldött s hogy elvégezzem művét* (Jn 4,34). A „kell” az Atya akaratát jelenti. Ez az akarat Jézus számára eleven élet. Ha ez az akarat teljesül, akkor Jézus jóllakik, mert ebből él! Ez Jézus legszemélyesebb titka: az Atya akaratának teljesítése.

De menjünk most még vissza az előbbi gondolathoz, éppen ennek a felfedezésnek a fényében. A gyermek Jézussal történnek az események: a nyolcadik napon körülmetélik, azaz testébe vésik a szövet-

ség jelét és a Jézus nevet adják neki, negyven nap múlva bemutatják a templomban és mintegy visszaváltják az elsőszülöttet Istentől az emberi törzs számára, meglátogatják őt a három királyok, Heródes elől szülei Egyiptomba menekülnek vele, és ő nyilvánvalóan a csecsemő szótlanságával éli át mindezeket. Első szavai, amelyekről tudunk, éppen azok, melyekről most szó van. Miért? Mert ezek foglalják össze az ő igazi és belső történetét, gyermekségének belső valóságát. Ő mindig az Atya dolgaiban van.

Mi nem vagyunk mindig abban, ami az Atyáé, mert bűneinkkel elszakadtunk a Teremtőtől. Még akkor is, ha megkeresztelkedtünk és hiszünk, bennünk van a bűn okozta egyensúlyvesztés. Van egy világ, amit az Isten teremtett, az anyagi; de Isten azt akarta, hogy műveljük a földet, vagyis hogy szabadon egy új világot teremtsünk, ahol szintén ő az Isten, vagyis végtelen szeretet, ahol testvérként élünk és szeretjük egymást. Csakhogy mi, emberek elszakadtunk Istentől, s olyan kultúrát, vallásokat, civilizációt, és olyan emberi kapcsolatrendszeret, gazdaságot, politikai rezsimeket építettünk, amelyek félelmetesen mérgeztettek! Ahol háborúk vannak, állandó gyilkosságok, testi, szellemi és lelki értelemben egyaránt. Ebből a világból mi az, amit ma is akar az Isten? A törekvést, a fáradozást magát, hogy felépüljön az új világ, de olyan, amelynek ő az Istene.

Jézus mindig abban van, ami az Atyáé. A test kívánsága, a szemek kívánsága és az élet kevélysége nem az Atyától van (vö. 1Jn 2,16). A mi gyermekségünk története nem bájos történet. Mi bűneinkkel kiléptünk abból, ami az Atyától van, még az úgynevezett kis bűneinkkel is, és beléptünk abba a világba, ami nem az Atyáé. Vagy részben benne is maradtunk, részben ki is lépünk, és két úrnak szolgálunk. Nem mindeztől abban vagyunk, ami az Atyáé. Jézus gyermekségének története abból állt, hogy ő mindig abban volt, ami az Atyáé és abban növekedett.

Mária, az ártatlan teremtés talán nem is azon a kijelentésen lepődik meg, hogy *abban kell lennem, ami az én Atyámé*, hanem hogy azt mondja Istenről: Abba, Atyácska. Így szólítja meg Istent. Jézus életének annyira az a lényege, hogy abban van, ami az Atyáé, hogy nem meglepő, amikor a Zsidókhöz írt levél a megtestesülés pillanatában az örök Ige ajkára adja a zsoltárt: *Nem kellett neked véres és ételáldozat,*

embertestet alkottál nekem. Íme eljöttem, Uram, hogy megtegyem a te akarataodat (Zsolt 40,7–9). Honnét tudta a Zsidókhöz írt levél szerzője, hogy Jézus létének első pillanatától kezdve az Atya akarata akarja megtenni? Ebből a kijelentésből, amit tizenkét éves korában tett!

De mi is az Atya akarata? Elsősorban nem törvény, hanem gyönyörűséges élet, Isten és ember szeretetre épülő kapcsolata, ahol a Teremtő a semmiből létre hívott teremtményt magát is a teremtésben való részvételre bízta. Ez az Isten akarata, és csak a bűnös ember számára lesz Tízparancsolat és kívülről rá erőltetett szabály. Jézus számára az Atya akarata egyben az ő legbensőbb hajlama. Azonban olyan világba születik bele, ahol Isten akarata, vagyis szeretetét visszautasították az emberek, és éppen erre a visszautasításra építik fel életüket. Ezért a világ őt majd elítéli, leköpdösi, keresztre feszíti és megöli, mert nem tudja befogadni azt az eredeti, tiszta világot, amely maga Jézus, aki Istentől van. Ő az Atya akarata a világ számára, a tiszta szeretet, az új teremtés, amit nekünk kellene vele és benne megalkotnunk.

Az Atya „kell”-je nem fátum. Szabaduljunk meg ettől a kényszerképzettől egyszer s mindenkorra! Jézusnak nincs előre megírt sorsa! Az ő élete is ugyanúgy alakul, mint bárki másé, sokszor egészen improvizatív módon. Nem kellett volna meghalnia a kereszten. Ez a „kell”, ami a gyilkosság „kell”-je, a bukott ember pszichéjéből jön. Az Atya akarata, az Atyától jövő „kell” csupa gyönyörűség! De ez a két akarat találkozik abban az eseményben, amely előtt Nagycsütörtök éjszakáján találja magát. Ő csakis az Atya akarata keresi a rá váró eseményben. Az Atya nem azt akarja, hogy Jézus meghaljon, hanem azt, hogy az ő szeretetének tanúja legyen a földön. És ekkor Jézus kitalálja, hogy felajánlja életét gyilkosaiért és minden bűnösért. Más tehát az a „kell”, ami az Atyától jön, és más az a „kell”, amely a bűnös ember pszichéjéből származik.

A gyermek, a serdülő Jézus ajkáról elhangzott „Atyám” szó és az a csodálkozás, amellyel szülei aggodalmára reagál, az ő létének, emberi egzisztenciájának mélységéből tör fel. Végtelenül mélyebb rétegből, mint a nemiség, annál erősebb, édesebb, gyöngédebb, gyönyörűsegebb őserőként. Az öfenntartás ösztönénél fényekkel mélyebb rétegből, abból a vágyból, hogy új világot épít, az Atya akarata, szeretetét valósítja meg.

Itt most zárójelet kell nyitnunk. Az a szint, ahol mi a szent keresztség által új teremtmény lettünk, olyan mélyen van bennünk, hogy ott nincs férfi és nő, rabszolga és szabad, görög és zsidó. És ahová leszállt belénk bérmálkozáskor a Szentlélek, hogy Isten fiaivá alakítson, az jóval mélyebben van, mint a fajfenntartás vagy az önfenntartás ösztöne. Hiszen odaát nem mennek férjhez és nem nősülnek. És a boldog örök életben nem esznek és isznak, hanem az örök Igéből élnek, hiszen a legmélyebb életösztön bennünk éppen az, hogy abból éljünk, aki minket szeret, és akit mi szeretünk. Csakhogy merünk-e ebben hinni? A hit kell, hogy felszabadítsa bennünk ezt az őserőt. Merünk-e így élni, ha kell, egyedül is? Merünk-e ráhagyatkozni erre az evilági ösztönöknél mélyebb istenösztönre, amelyet a keresztség még egyértelműbbé és erőteljesebbé tett bennünk? Az Isten utáni vágy olyan gigantikus erővel dolgozik bennünk, ha hagyjuk, hogy a legelszabadultabb nemi ösztön semmi hozzá képest! Csak nem nevezi meg az emberiség, nem tudja, hogy mi hajtja, és ezért meg is őrrülhet! A szentek ezt a vágyat felvállalták. Szent Pál írja: *Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem* (Gal 2,20). És: *Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség* (Fil 1,21). Szent Benedek: *Ne tegyetek semmit Krisztus szeretetének elébe.* Szent Ferenc: *Deus meus et omnia!* (Istenem és mindenem!)

És most térjünk vissza Jézus mondatához, amelyről megállapítottuk, hogy nem csak lezárja gyermekkorát, de egyben megnyitja felnőttkorát. Vagyis ez az emberi szóban megfogalmazott valóság egyszerre tárja fel Jézus egész történetét és lényét visszafelé és előre, hiszen a serdülő Jézus mintegy a jövő felé fordulva tér haza szüleihez Názáretbe, hogy belemerüljön az őt érlelő majd két évtizedig tartó hatalmas csöndességbe.

Ezen a ponton felvetődik egy súlyos kérdés: a papnevelés ügye. Ahogyan most tesszük, úgy nem lehet papokat nevelni: bemegy a fiatalember a szemináriumba és elvégez egy jó-rossz főiskolát, többekévébé vallásos kollégiumi szinten élve. A szentelés előtt hosszú évekig kellene érlelődnie, egyetlen közösségben maradnia, ahol testvéreivel Názáretet alkot. A szerzetesrendeknek például meg kellene hosszabbítaniuk a novíciátus idejét. Az Isten csöndjében elmerülő élet előbbre való a tanulmányoknál! Názáret kell! Alakítsatok

mindenütt Názáreteket! És ez a családok életére is vonatkozik. Mert csak így lehet vállalni a küldetést, hiszen nem elég egyetlen hatalmas döntés, hogy „Atyám dolgaiban kitartok”, de ennek begyakorolt életformává is kell válnia. Nem mindjárt a filozófiával kell folytatni a novíciátust, majd az új teológia különféle irányjaival; ezek hasznosak és szükségesek, de ha nincs mibe integrálódniuk, a fiatal lelket sok esetben szétszedik, mert a fiatalok nagy része emberi és keresztény szinten sincs készen! Az Isten Fia harminc évig érlelődött! Hogy dobálhat ki egy szeminárium öt, hat, hét év alatt kész embereket? Itt akármibe ütközöm, ki kell mondanom, hogy ez rákfenéje az egyházi életnek. Nem hagyják éveken át elmerülni a csöndben a fiatalokat minden pasztoráció nélkül. Nem lehet mindjárt a misszióval kezdeni. Majd három évtizedig Jézus nem térített, nem prédikált! Érlelődött. És ez annál inkább elgondolkodtató misztérium, hiszen az ő érlelődéséből ki volt zárva a bűnnel, a rosszal való küzdelem.

Velük ment hát, visszatért Názáretbe és engedelmeskedett nekik... Gyarapodott bölcsességben, korban s Isten és emberek előtti kedvességben (Lk 2,51-52). Mivel nincs ilyen szemináriumi rendszer, a legjobb lenne, hogy aki pap akar lenni, előbb lépjen be egy ilyen Názáretbe, amelyet meg kell alapítani. Nem a jogi jóváhagyás a fontos, hanem az élet. Isten akaratában éljen egy tapasztalt lelkivezető mellett. Váljanak a belépők testvérekké, és csak utána menjenek szemináriumba! Ha nem így lesz, akaratlanul is tönkretesszük a mai hivatásokat, magával az át nem gondolt rendszerrel.

Hol van a mi életünkben ez a Názáret? Mi is ennek a Názáretnek a lényege? Az első: szüntelenül az Atya dolgaiban lenni, vagyis az ő akaratát követni. Mindez megérthető. Ismétlem, nem előre megírt szerep, sors, merev törvény vár Jézusra. Isten akarata a mi emberi világunk kiépítése a szeretetben, Istenben. Názáretben ezt építik. Az első fázisban nem az kellene, hogy a fiatal a rossz értelemben vett világgal küszködjön, hanem hogy azokkal alkosson közösséget, akik szintén az Atya akaratát keresik. És e közösség építésén fáradozzon, fiatal energiái ide áramoljanak.

Jézus istenfiúsága meghalad minden értelmet. Még Mária sem fogja fel Pünkösöd előtt, de elfogadja azt, hogy az ő fia titokzatos módon az Iste-

né. Názáret tehát az, ahol egymást elfogadjuk azzal a titokkal, hogy a másik elsősorban, és pedig minden értelmet meghaladó módon az Istené.

Amikor Jézus szüleivel Názáretbe megy, nem a rossz értelemben vett világgal való harcba adja bele emberi energiáit, hanem egy új világ építésébe. Így kellene felkészülniük a házásoknak, és így a szerzeteseknek és papoknak. Alkossatok testvéri csoportokat! Ezek a csoportok ne úgy működjenek, hogy adunk a tagoknak egy érmet, egy imádságot, és ezzel tag lesz. Názáret nem a tökéletesek gyülekezete, de igenis azoké, akik egyedül Istenért akarnak élni, és pedig nem szekularizáltak. Mindig abban akarnak lenni, ami az Atyáé. Ezekkel kell először egy külön világot, egy élő sejtet alkotni. Ez lenne az új evangelizáció bázisa.

Názáret egy újfajta vérségi kapcsolat létrejöttét is jelenti. *Amíg beszélt a néphez, valaki szólt neki: „Anyád és rokonaid kinn állnak és beszélni szeretnének veled”. De ő megkérdezte, aki szólt neki: „Ki az én anyám és kik a rokonaim?” Aztán kitárta tanítványai felé karját és így szólt: „Ezek az én anyám és testvéreim! Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám.”* (Mt 12,46-50) Civilizációtól, kultúrától, vérmérséklettől függ az, hogy mennyire éljük meg a vérrokonságot. Jézus korában a zsidóság ezt nagyon megélte. Férj és feleség nem vérrokon, a testvérek, a szülők és gyermekek azok. Bár a nemiség hozza létre a vérségi családot, a testvériségben van a legkevesebb a nemiségből. A testvérek kapcsolata az örök életben megvalósuló kapcsolatokra emlékeztet, ezért az Egyházban a hívek kezdettől fogva testvérnek nevezték egymást. Boldog, aki így találkozik a másik nemmel. Nem csak édesanyjában, hanem nővéreiben, húgában, akinek szépségét nem a férfi szemével nézi, hanem a testvér tekintetével, és így képes Isten szemével megpillantani. Ez egyben Mária tiszteletének hiteles emberi alapja is lehet. Nézni Máriát, csodálni szépségét, de a gyermek, illetve a testvér szemével.

A testvérek kapcsolata egészen sajátos földi és égi kapcsolat. Nem mindennapi esemény a vértestvérrel való felnőttkori találkozás. Irodalmi téma, hogy ikrek, akiket külön neveltek, felismerik egymást. Testünket-lelkünket forráság járja át. Ezt írja Guardini: *„Ha Jézus valakivel találkozik, akiben Isten akarata él, felmelegszik a szíve.*

Számára az Atya akarata a lélekben az, ami a természetes életben a vér. Ha olyan emberrel találkozom, akiben a saját családom vére folyik, azonnal az az érzés rezdül meg bennem, hogy hozzám tartozik. Olyan egységben áll velem, amely eredetibb minden más emberi kapcsolatnál. (Ezért mondja az Énekek éneke jegyese: Bárcsak a testvérem lennél – Én 8,1) Az Atya akarata Jézus számára éltető vér a Szentlélekben. Ha olyan ember közeledik Jézushoz, akiben ez az akarat működik, rokonnak érzi magát vele”. Gondoljunk csak bele, hogy nincs mélyebb egyesülés Jézussal, mint az, hogy mi is azt a világot, az Isten országát akarjuk építeni, amit ő, vagyis az Atya akaratát keressük. Ez nem értelmi-érzelmi-erkölcsi egység, hanem olyan, mintha közös lenne a vérünk Jézuséval. De a vér csak hasonlat, még mélyebb egységet teremtő valóságról van szó.

Mi tehát Názáret? Olyan közösség, ahol ez a mélyebb vérrokonság kapcsol egybe testvéreket. A szerzetben testvérnek nevezzük a másikat. Miért? Mert neki Jézus megszállottjának kell lennie, hiszen az Atya akaratát keresi. És így kellene minden megújuló egyházközségben egy Názáretnek létrejönnie, ahol a másik jobban vérrokonom, mint akivel egy apától és egy anyától születtem, mert az Atya akaratát keresi, akárcsak én. Ez az egység örökre megmarad.

És mi az, ami még Názáretet Názáretté teszi? Az engedelmesség. Jézus engedelmeskedett Máriának és Józsefnek, a gyermek a szülőknek. A testvéri közösségben a testvérek az elöljárónak és egymásnak. Jézus engedelmissége felnyitja a szememet egy egészen új világra. Jézus nem azért engedelmeskedett a szüleinek, nehogy bünt vagy rosszat kövessen el. Nekünk azért is kell engedelmeskednünk a hiteles tekintélynek, hogy ne vétkezzünk, hogy életünk áttetsző legyen. De aki csak így tekinti az engedelmisséget, az kizárólag igát lát benne, koloncot, mint amit a kutya nyakára kötnek, nehogy túl messzire csatangoljon el a gazdájától.

Hagyjuk most az engedelmisségnek ezt a részét. Jézus engedelmissége több: egyszerűen azonos a szeretettel. A másik színe előtt akar élni áttetsző módon. Ezért írhatja Szent Pál a filippieknek, hogy Krisztus engedelmes volt mindhalálig, ahelyett, hogy Krisztus szeretett mindhalálig. Az ő életében a kettő ugyanaz.

A szeretet nem a maga akaratát keresi. Az a szeretet, amely nem engedelmes, nem szeretet. Egyéniségünket mindenestül fel kell adni, a személyt nem. Az egyéni apró szokások feladás görcsöktől szabadít meg, nagyvonalúvá tesz. Például mikor azt mondta Mária Jézusnak: Fiam, ezt a köntöst vedd fel, ne a másikat, nem tudom elképzelni, hogy Jézus nyafogott vagy dacolt volna. Ő nagyvonalú volt, mert az engedelmesség azzá tette: Hát akkor azt veszem fel, anyám. Sokszor pontosan ilyeneken megy tönkre egy család vagy egy közösség élete. Teljesen fel kell adnod az egyéniségedet. Például pontosnak kell lenned, ki kell találnod a mások ízlését. Micsoda gazdagságot kapsz ezért! Ki mondta azt, hogy az egyéniséget kell kifejleszteni? A személyt kell kibontakoztatni, amely viszont kizárólag a szeretet legkeményebb engedelmességében fejlődik! Végül is csak így lehet növekedni. Ne ábrándozz semmiféle jobbulásról, növekedésről, ha nem élsz igen kemény engedelmességben! Ez az engedelmesség gazdagít, nagyvonalúvá tesz, hihetetlen módon kiteljesíti benned a szeretetet, ilyen módon megszabadulsz az önzéstől.

Az Atya akarata, az Atya szeretete – ez Jézus legbensőbb élete. Más nincs. De beleépíti magába mindazt, amit Máriától és Józseftől kap. Jézus átveszi József mozdulatait, az ácsmesterség szakmai fogásait. Engedelmesen tanul, bátran magába épít másokat, mozdulataikat, szavaikat, jó viselkedésüket.

Természetesen Jézus ráhagyatkozhatott Józsefre és Máriára, mert ők Istenbe kapaszkodtak. És itt van az ifjúság nevelésének legnagyobb problémája. Igenis kell a tekintély, de ha az a tekintély nem kapaszkodik Istenbe, ha egyszer-egyszer bünt is megenged vagy arra buzdít, semmit sem ér! A tekintélynek mindenestül Istenből kell élnie, különben minden esetben megromlik és megront. Olyan lesz az engedelmességem, amilyen a szeretetem, és olyan lesz a szeretetem, milyen az engedelmességem.

XXIII. János jelmondata: „*Oboedientia et pax*” – Engedelmesség és béke. Borromei Szent Károlyt tanulmányozta fiatal éveiben, és egy kitűnő püspök mellett volt titkár. Csak így érlelődhetett jó pásztorrá.

Ez is Názáret alapvető vonatkozás: a hiteles tekintély, a hiteles tekintélyek kinevelése. Mi az, hogy hiteles tekintély? Nem hiba nélküli, de mindenestül az Istenben gyökerező ember. Az ilyen zseniális nevelő

lesz, aki tudja, amit nem lehet megtanulni pedagógiából és pszichológiából. Elég egy egyszerű, hat elemít végzett földműves férfi és annak a felesége, két tanulatlan ember, aki bármilyen egyetem, akadémia nélkül mindig az élő Isten kezét fogja. Zsenik! Mindent tudnak és minden átadnak. Mellettük valóban növekszik a gyermek.

Máriát és Józsefet ezért választotta ki. Isten nem olyan szülőket választott Fiának, kik két diplomával rendelkeznek, nem fővárosiakat, nem szuper gazdagokat, hanem szegényeket, egyszerűeket, tanulatlanokat, de olyanokat, akik zseniálisak voltak Istenre, akik várták Isten országát.

Legyetek tiszták gondolatban, szívben, testben

Szemléljétek, kedves fiaim, Édesanyátokat, aki az égből jön és megjelenik a Földön, Massabielle szegény barlangjában.

Egyre jobban kell figyelnetek Szeplőtelen Anyátokra. Egyre jobban kell hinniek ebben a jelenésmben.

Az égből jövök, hogy megmutassam nektek a követendő utat: az imádság és a bűnbánat útját. Az égből jövök, hogy nektek ajándékozzam, beteg gyermekeim, azt az orvosságot, amelyre a gyógyuláshoz van szükségetek: Menjetek és mosdjatok meg a forrásnál.

Mosdjatok meg az élő víz forrásánál, amely Fiam, Jézus átdöfött Szívéből fakad, és amelyet az Egyház ma is megad nektek szentségeiben, főleg a kiengesztelődés szentségében.

Mosdjatok meg gyakran ennél a forrásnál, mert ez szükséges ahhoz, hogy megtisztuljatok a bűntől, és begyógyuljanak sebeitek, amelyeket a gonosz lélek okoz életetekben.

Mosdjatok meg ennél a forrásnál, hogy egyre tisztábbá váljatok. Szeplőtelen Anyátok égi palástjába takar benneteket, kedves fiaim, és szertettel segít nektek a tisztaság erejében élni. Azt szeretném, hogy tiszták legyetek gondolataitokban, szívetekben és testetekben.

Főleg gondolataitokban legyetek tiszták.

Gondolataitokban egyedül az Úr akaratát kell keresnetek és megvalósítanotok. Értelmeteket teljesen az Ő fényének befogadására kell felajánlanotok. Ne szennyezzétek be azzal, hogy saját gondolkodásmódotokhoz

ragaszkodtok, ahhoz, ahogy ma az emberek nagyobb része gondolkodik. Ne homályosítsátok el tévedéssel az Igazságot.

Ellenfelem a kevélységgel csábít el benneteket, ma inkább, mint valaha, hogy értelmetek tisztaságát megrontsa, mert egyedül a tiszta értelem fogadja el alázattal Isten szavát, hogy szerinte éljen.

Igyekszik megrontani gondolataitok tisztaságát ezenkívül még azzal a romlottsággal is, amely elterjedt, és az erkölcstelenséggel is, amelyet mindenütt ajánlanak és dicsérnek.

Csukjátok be testi szemeteket a gonoszság előtt, és lelketek megnyílik tiszta fényem befogadására.

Csak az képes ma sértetlenül és erősen megmaradni a hitben, akinek tiszták a gondolatai. Akkor úgy jártok e romlott világ útjain, hogy egyedül az én égi fényemet árasztjátok. Azoknak, akiket nap mint nap megkísért a tévedés, így adtok jó példát, hogy erősek maradjanak a hit igazságában.

Azt szeretném, hogy legyetek tiszta szívűek, hogy igazán képesek legyetek szeretni. Szereteteteknek természetfelettné és isteninek kell lennie. Minden rendetlen ragaszkodás önmagatokhoz vagy a teremtményekhez, elhomályosítja belső tisztaságotokat.

Szeretnetek kell Fiamat, Jézust, és Őiránta való szeretetből a lelket. Miképpen lehet felebarátunkat anélkül szeretnünk, hogy Istent szeretnénk? Ez a hamis irányzat igen elterjedt ma még sok fiam között is: szeressük felebarátunkat és mellőzzük Istent.

Jót mindig tehettek és segíthettek felebarátaitoknak. De hogy szeretetek természetfeletti és tökéletes legyen, Istentől kell kiindulnia.

Szeressétek a Szentháromságot Fiam, Jézus Szívével és akkor ti is úgy fogjátok szeretni egymást, ahogy Ő szeret titeket. Így lesz egyre tisztább a ti szeretetek, és képesek lesztek igazán jót akarni testvéreiteknek.

Csak a tisztaszívűek azok, akik meglátnak Istent, és az Ő fényében képesek megérteni és szeretni az embereket.

Azt szeretném, hogy testben legyetek tiszták.

Felajánlottátok Istennek tisztaságotokat. Ezt az erényt igen tudatosan kell élni. Ez ma nehezen sikerül nektek a tévedések miatt, amelyek egyre inkább terjednek, és felajánláستok értékét is igyekeznek csökkenteni.

Hány kedves fiam hagyott fel a papi étellel, azért, mert a Szentatya azt akarta, hogy ma is tartsák meg a papi nőtlenséget!

De hányan megmaradnak papnak, és nem tartják be a nőtlenséget, mivel vagy túlhaladottnak, vagy átmeneti állapotnak gondolják, esetleg belsőleg igazságtalannak érzik, és nem tartják már kötelezőnek...

És hány papfiam él ma megszokásból tisztátalanságban!

Térjetekek vissza, kedves fiaim, és éljétek át újra testetekben Fiam, Jézus szüzességét és szenvedése sebhelyeit: papi testeteknek keresztre feszített testnek kell lennie, keresztre feszítve a világ és minden csábítása számára.

Térjetekek vissza és legyetek testben tiszták, mert testetek egy napon feltámad átszellemülten és megtisztultan, hogy örvendjen Isten fényének és Isten életének.

Testetek rendeltetése nem a sír, ahová elhelyezik, hogy elporladjon, hanem a mennyország, ahová feltámadottnak belép, hogy örökké éljen.

Tisztaságtokkal tudtok ma mindenekelőtt tanúságot tenni a rátok váró mennyországba vetett reményetekről.

Égi Édesanyátok ma arra szólít fel benneteket, hogy legyetek tiszták gondolatban, szívben és testben, hogy megéljétek a hit, a szeretet és a remény erényét.

Így ismét Jézus lesz bennetek, aki szereti és üdvözíti testvéreit és a ti testvéreiteket. Gobbi atyán keresztül, 1977. február 11., a lourdes-i Szűz Mária ünnepen

Jézus szentséges neve

„Jézus nevére minden térd meghajoljon: az égieké, a földieké és az alvilágiaké, s minden nyelv vallja, hogy az Úr Jézus Krisztus az Atyaisten dicsőségének részese. – Más név nem is adatott az embereknek az ég alatt, amelyben üdvözlünk kellene.”

Az ünnep gondolata. Ez az ünnep kiegészítője Szűz Mária istenanyasága ünnepének, hisz ez alkalommal nyerte az Úr a **Jézus** nevet, miként azt az angyal előre megmondta. Az ünnep elsősorban Jézus szentséges nevének a fölségére akarja irányítani figyelmünket. Újabb keletű ünnep, mely főképp a liturgián kívüli ájtatosság szülötte. Mindazáltal ésszerű ennek liturgikus, őskeresztény tartalmát is kiaknázni. Mit jelent eredetileg a név? Az elnevezett dolog lényegét ragadja meg. Így Ádám a paradicsomban az állatoknak mivoltuknak megfelelő nevet adott. Isten neve is az Ószövetségben a zsidók számára az ő titokteljes mivoltának kifejezője: Jahve, vagyis én az vagyok, aki vagyok; az örök Van. Ezért vették

körül Isten nevét oly féltő tisztelettel, hogy még kimondani sem merték. Végül a Miatyánk is föltételezi Isten nevének tiszteletét: „Szenteltessék meg a Te neved.” Azok a személyek, akiknek a szent történet során jelentős szerep jutott, magától Istentől kapták nevüket. Ádám = földbőlvaló; Éva = minden élők anyja; Ábrahám = sok nép atyja; Petrus = sziklaember. Az Úr előhírnökét is Isten látta el melléknévvel. Érthető tehát, hogy az Üdvözítő sem kapta a nevét véletlenül, vagy emberi önkényből, hanem neve közvetlenül Istentől származik, hiszen ennek a földön ráváró nagy hivatást kellett kifejeznie. Valóban azt olvassuk az evangéliumban, hogy Gábor főangyal a Boldogságos Szűz köszöntésekor tudtára adta az Úr nevét: „Nevét Jézusnak fogod hívni.” Szent Józsefnek még többet mondott az angyal, mert nemcsak magát a nevet adta tudtára, hanem annak jelentését is megmagyarázta: „Jézusnak fogod nevezni, mert Ő szabadítja meg népét bűneitől.” Tehát az Üdvözítő nemcsak megváltó lesz, hanem annak is kell majd hívni. Jézusnál eszerint a név teljesen megfelel mivoltának, küldetésének. Érthető ebből, miért olyan szent előttünk Jézus neve, miért hajtunk fejet, valahányszor kiejtjük ezt a nevet, hiszen az Istentől kapott legnagyobb jótéteményre emlékeztet, arra, hogy megváltottak vagyunk, Isten fiai vagyunk. (Dr Parsch Pius: Üdvösség éve)

Nagy Szent Leó vízkereszti beszéde

Az irgalmas, gondviselő Isten elhatározta, hogy az idők teljességében segítségére jön a romlásba jutott világnak. Krisztusban előre elhatározta minden nép megszabadítását.

Belőlük ígért egykor Ábrahámnak, a szent pátriárkának megszámlálhatatlan ivadékot, akik tőle nem test szerint, hanem hite termékenységből származnak. Ezért hasonlította őket az ég csillagaihoz, hogy az összes nemzet atyjától ne földi, hanem mennyei utódokat reméljenek.

Lépjen, lépjen csak be a pogányság egész sokasága az ősatyák családjába, és az Ábrahám Ivadékának adott áldást – amelyet a test szerinti gyermekek elutasítottak – az ígéret fiai kapják meg! A három bölcs személyében az összes nemzet imádjá a mindenség Alkotóját! Legyen ismert az Isten nemcsak Júdeában, hanem az egész földön, hogy mindeütt *Izraelben nagy legyen az ő neve* (Zsolt 75,2).

Mi tehát, szeretteim, akik már jártasak vagyunk az isteni kegyelem titkaiban, lelki örömezzéssel ünnepeljük zsengeink napját és a pogányok meghívásának kezdetét! Adjunk hálát az irgalmas Istennek, aki

– az Apostol szerint – *arra méltatott minket, hogy részünk legyen a szentek fényességében. Kiragadott minket a sötétség hatalmából, és helyet adott nekünk szeretett Fia országában* (Kol 1,12–13). Hiszen már Izajás próféta így jövendölte meg: *A nép, amely sötétségben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál országának árnyékában laknak, azoknak világosság támad* (Iz 9,1). Ugyancsak ő mondja róluk Istenhez beszélve: *A nemzetek, amelyek nem ismertek téged, segítségül hívnak, és a népek, amelyek nem tudtak rólad, hozzád menekülnek* (vö. Iz 55,5).

Ezt a napot Ábrahám látta és örvendezett (vö. Jn 8,56), mert felismerte, hogy az ő hitének gyermekei nyernek majd áldást utódában, Krisztusban. Hitével előre látta, hogy így nemzetek atyja lesz és *magasztalta az Istent: meg volt győződve, hogy Isten elég hatalmas ígéretének beváltására* (Róm 4,20–21).

Ezt a napot énekelte meg Dávid a zsoltárokbán: *Térjen hozzád minden nemzet, melyet csak alkottál, boruljanak le előtted, Uram, és magasztalják nevedet* (Zsolt 85,9). És másutt: *Megmutatta szabadító hatalmát, és kinyilatkoztatta igaságosságát a nemzeteknek* (Zsolt 97,2).

Mindezt abban látjuk megvalósulni, hogy az Úr messze vidékről meghívta a három bölcset, és csillag által vezette őket, hogy megismerjék és imádják az ég és föld Királyát. A csillag buzdít minket is, hogy töltsük be azt a szolgálatot, amelyet ő teljesített: lehetőségeink szerint szolgáljuk azt a kegyelmet, amely mindnyájunkat Krisztushoz hív.

Szeretteim! Ebben a törekvésben segítenetek kell egymást! Tündököljetek tehát a világosság fiaiként, mert Isten országában az igaz hit és a jócselekedetek által lehet eljutni.

Szent Atanáz püspök levele

Az Ige Ábrahám leszármazottait karolta fel, és amint az Apostol mondja: Minden tekintetben hasonlónak kellett válnia testvéreihez (Zsid 2,16), és a mienkhez hasonló testet felvennie. Azért választotta ki Máriát, hogy belőle vegye fel emberi testét, és azt mint sajátját ajánlja fel értünk. A szülést megemlíti a Szentírás, és azt mondja: Pólyába takarta (Lk 2,7): és boldognak hirdeti a kebleket is, amelyek táplálták; s az anyaméhet megnyitó szüléssel mintegy megvalósult az áldozat. Gábor angyal pontosan és okosan adta hírül Máriának Isten üzenetét, amikor nem egyszerűen a benned születik

kifejezést használta, hanem azt mondta belőled születik, és ezzel jelezte, hogy akit Mária a méhében hordott, az valóban belőle származik; nehogy úgy tűnjék, mintha az Ige csak látszólag vette volna fel az emberi testet.

Valóban úgy áll a dolog, hogy az Ige a mi természetünket vette fel, felajánlotta áldozatként, teljesen fel is emésztette, és végül a sajátjába öltöztetett minket. Az Apostol pedig ennek az okát is megadja: Ennek a romlandó testnek fel kell öltenie a romolhatatlanságot, ennek a halandónak a halhatatlanságot (1Kor 15,53).

Ezek pedig nem képzelet szüleményei, mint ahogy némelyek vélik – ez távol legyen tőlünk! Az Üdvözítő valóban emberré lett, és így valószínűsítette meg a teljes ember üdvösségét. Valóban a mi üdvösségünk semmiképpen sem valami kitalált dolog, s nem egyedül a test üdvössége, hanem az egész emberé, a léleké és a testé; magában az Igében valósult meg az üdvösség.

A Szentírás szerint valóságos emberi természet volt, amely Máriától származott, és az Úr teste valóságos volt: valóságos – amint mondtam –, ugyanolyan testtel létezett, mint a miénk. Mária ugyanis nővérünk, tudniillik mindannyian Ádámtól származunk.

Az, amit János mond: Az Ige testté lett (Jn 1,14), ugyanazt jelenti, amit Pál, hasonló kifejezésmóddal így ír: Krisztus magára vállalta helyettünk a törvényszegés átkát (vö. Gal 3,13). Az Igével való közössége és kapcsolata azt a mérhetetlenül nagy ajándékot adta az emberi testnek, hogy a halandóból halhatatlanná, érzékiből szellemivé lett, és bár a földből származott, eljutott az égbe.

Viszont a Szentháromság, bár az Ige Máriából testet öltött, örökké Szentháromság, és nem lehetséges benne gyarapodás, sem csökkenés, hanem mindig teljes, és a Szentháromságban az egy Istenséget valljuk, és az Egyházban az Igét Atyjával egy Istennek hirdetjük.

II. János Pál pápa

Török József, történész, teológus

Már több mint 25 éve, hogy II. János Pál pápa e szavakkal fordult az emberekhez: Testvéreim és nővéreim! Ne féljeteK befogadni Krisztust és elismerni az ő hatalmát! Segítsetek a pápának és mindazoknak, akik szolgálni akarnak Krisztusnak és az ő hatalmával az embernek és az

egész emberiségnek. „*Ne féljete! Nyissátok ki, igen, tárjátok tágra a kapukat Krisztusnak! Nyissátok meg az államok határait, a gazdasági és politikai rendszereket, a kultúra, a civilizáció és a haladás tágas birodalmát az ő megmentő hatalmának! Ne féljete! Krisztus tudja, mi lakik az emberben. Egyedül ő tudja.*” A béke színébe, a fehérbe öltözött pápa első üzenete úgy röppent szét és dobogtatta meg a materializmus vagy az ideologizmus rabságában élő, fondorlatos hazugságokkal traktált s mindennek ellenére vagy éppen ezért igazságra vágyó, névtelen, kisember-milliók szívét, amint az ószövetség-béli Noé szíve megdobbanhatott a csőrében zöldellő olajággal visszaszálló galamb láttán.

A pápát és a papot fölfedezni benne magától értetődőnek tűnik, ám „szecessziós” hangulatú század- sőt ezredvégiünk hangadói, akik a gondolkodást saját kiváltságuknak tartják és a szellemi élet terén a piac törvényeit igyekeznek meghonosítani az értékek évezredes törvényei helyett, a Péter-utódság meg az újszövetségi papság krisztusi alapításának megkérdőjelezésével szükségessé teszik a pápa – püspök – pap újra történő fölfedezését az erre leginkább illetékes személyen, a Péter-utódon keresztül. A pápa, aki feladatkörének hagyományos megnevezésében – „Krisztus földi helytartója” – sem lát kivetnivalót, hanem inkább a Péter-utódság Krisztus felőli megközelítését, ezért fordult pápasága kezdetén, 1979. nagycsütörtökén a világ püspökein keresztül a papsághoz, hogy megerősítse „szentségi” testvéreit a hitükben.

A papon túl ott az ember mélységes alázatával, és azonnal eszünkbe jut életútja, korai árvaságától kezdve a világégés félelmetes fényétől bevilágított ifjúságáig, amely csak a véletlennek – Gondviselésnek – köszönhetően kerülhette el a lengyelek számára is készített, eufemizmustal élve munkatáborok, nevükön nevezve haláltáborok közvetlen megtapasztalását. Szokványos közép európai sors – lehet nagyvonalúan elintézni azokról a földrészekről, amelyek fiai soha nem az otthoni tájon, hanem mindig csak idegenben hadakoztak. Igen, milliók, sőt egész népek szokványos sorsa, amely az ember mélységes alázatát s törhetetlen reménységét egyszerre edzette s tette megoszthatóvá. II. János Pál etikai, filozófiai tanulmánya középpontjában a teremtett és megváltott ember áll, egy tudós élet folyamatos és bölcs töprengése a világmindenség legtörékenyebb, legesendőbb, s mégis legnemesebb lényé fölött, akit igazán csak Krisztus ismer, s akiről ő, a pápa azt mondja, hogy abyssus, vagyis mélységes szakadék.

Az ember mögött ott a kézen fogva tartott gyermek, akit a pápa, mintegy önmagát felmutatva időnként a magasba emel, de mindig megölel, mert évei gyarapodásával lehajolni talán kevésbé fárasztó számára, mint karjára venni a kicsinyeket. II. János Pál néha megszeppent csöppségekkel találja magát szemben, s ez nem hozza zavarba: a történelmi feladat betöltése mellett jól megfér a kicsinyek édesgetése, átölelése. Túl érzelmes megállapítás – mondhatják azok, akik „délutáni kaszinózás” közben vagy parlamenti viták során könnyedén megindokolják, miért is jogos a magzatok megölése az anyaméh bölcsőjében; egyszerűen igaz megállapítás, éreznek rá azok, akik előtt az Isten teremtő akaratából forrászó emberi élet szent és sérthetetlen.

A gyermek után pedig Isten fényessége következik, ami bennünket, embereket megvilágít. Igen, s ebben a világosságban az ember, aki szakadék – *abyssus*, megláthatja mindazt, amit lelke rejteget: a kiirtandó rosszat és bűnt, s mellette a jót meg a szépet, hiszen, s ez az igazi remény alapja, az ember Isten képմása, Krisztus testvére.

***

Az előző számunkban közölt Szent Imre-himnusz kapcsán több olvasónk kérdezte annak eredetét. A XIII. században latin nyelven, ismeretlen klerikus által itt, hazánkban írott himnuszt Csanád Béla (1926–1996) teológus, költő ültette át magyarra az 1970-es években, és először a budapesti Egyetemi-templom magyar nyelvű vecseryéin énekelték a kispapok Szent Imre herceg ünnepén, az ő tiszteletére. Ezután került a Népénektár (Éneklő Egyház) gyűjteménybe, s vált újra közkinccsé.

Az Úr tud a fájdalomról

Évekkel ezelőtt kisbabát vártam. Mivel többször történt, hogy nem tudott megszületni, korábban távozott az „angyalkák” sorába, senkinek sem mertem szólni. Csöndben és boldogan vártam, hátha most megnő annyira, hogy karjaimba is vehetem.

Ismét csalódtam. Nagyon fájt, szinte összeszorult szívvel kértem az imacsoportban imádságot, nem árulva el annak az okát. Az imádság végén az imádkozó (Jávori Mária) azt mondta: „Most Szent Bernadettre szeretnék bízni!”

Erre keservesen elkezdtem zokogni. Ezt az imacsoportbeliek nem értették, csak én tudtam, hogy a gyermeknek a Bernadett nevet adtuk!

Ez akkor azt jelentette számomra, hogy az Úr tud fájdalmamról és ezzel együtt nagyon szeret.

Kovácsné Treer Mária

***

STATENSECRETARIAT
PROT. SECS.
ALLEGREME E INSEGUROTTI TEL.

Kelt a Vatikánban, 2003. év október havában

Prot. N. 547.000

Mélyen tisztelt Kedvesnővérek!

Értesítem folyó év október 13-én kelt soraik és a Szentolvasó szentképek vételéről. Egyben engedjék meg, hogy tolmácsom Őszentsége II. János Pál Pápa köszönetét szívből jövő jókívánságaikért és imáikért, péteri szolgálatának 25. évfordulója alkalmából.

A Szentatya imába foglalja Önöket és a Pannonia Sacra Római Katolikus Iskola növendékeit. Kérve imáikat egyetemes főpásztor munkájáért, szívesen küldi Apostoli Áldását.

Tiszteletteljes köszöntéssel

Mons. Gabriele Caccia
Assessor

Szent Keresztről elnevezett
Ifjúkamas nővérek
Városmajor u. 24
H-1122 Budapest

A Tengernek Csillaga folyóirat olvasóihoz bizonyára eljutottak a rózsafüzér új titkait is tartalmazó szentképek, amelyeket a budai Pannonia Sacra iskola növendékei rajzoltak. A közelmúltban ezt a sorozatot bemutatták a Szentatyának mint a Rózsafüzér éve egyik lelki gyümölcsét; s ezért Őszentsége áldását küldte, amint az itt olvasható.

Mária-kegyhelyek

Fraknó

Nagyközség a történelmi Sopron vármegye területén a nagymartoni járásban. Ma a kismartoni püspökséghez tartozik a kegyhely. Közúton közelíthető meg. (A község ma Ausztriában, Burgenlandban található meg, neve: Forchstein)

Herceg Eszterházy Pál nádor írja le történetét. Közli, hogy itt Szűz Mária tiszteletére épült templom állott már 1100 körül, amikor is fölújították az építményt és a Boldogságos Szűz képét. Attól kezdve a Szűzanya tisztelete még nagyobb becsben állt. 1530-ban Szolimán török szultán Bécs megszállása alkalmával a fraknói várat is elfoglalta és nagyon megrongálta. Noha sok-sok lövés dördült el, a vár mégsem pusztult el teljesen, mert kápolnájában ott volt a Csodatévő Boldogasszony képe.

Nem sokkal ezután belső indíttatásra a herceg a Szűzanya számára a Boldogasszony nevű helységben, a Fertő-tó mellé, Moson megyében épített csodás kegytemplomot. S Szűzanya kegyképét odavitte, Fraknó így „magára maradt”. Romjaiból azonban újjáépítették. 1605-ben Bocskai István erdélyi fejedelem, 1622-ben pedig Bethlen Gábor erdélyi fejedelem háborúskodott errefelé. A falut ismételten fölújították, de a hívek a rendbehozott templomot csodálatosképpen megoltalmazták. Eszterházy Pál 1687-ben december 8-án a császártól megkapta a birodalmi hercegi címet, hálából szolgálataiért.

(Ipolyvölgyi Németh J. Krizosztom: Mária kegyhelyek Mária országában, 1998)

Aachen, dóm

A magyar zarándokok számára a középkorban olyannyira kedvelt hely volt Aachen és annak dómja, hogy Nagy Lajos király (1340–1382) élete

utolsó évtizedében magyar kápolnát építtetett a dómhoz csatlakozóan a magyar szent királyok – István, Imre, László – tiszteletére és bőkezűen megajándékozta az ereklyékben gazdag szentélyt. Ezek az arany-ézüst kincsek ma a dóm kincstárában láthatók. Minden hetedik évben a zarándokok megcsodálhatták az ereklyéket, amint azokat körmenetben vivén, tömjénfüsttel is megtisztelték. Itt, e dómban található a hátsó borítón ábrázolt kegyszobor: Szűz Mária balkarján a kis Jézussal, jobb-
jában jogarral. Mindkettőjük fején korona, az isteni gyermek jobb kezében szintén jogar. A hívek sokasága ma is tiszteli ezt a kegyszobrot.

Imádságok zarándoklat alkalmával

Imádság zarándoklat előtt

Teremtő és mindenható Atya Isten. Te híveidet ragyogó felhőd által vezetted a puszták sivatagán keresztül az ígéret földjére! Kérünk Téged, vezess irgalmad aranyfelhőjével minket is, akik szent nevedben akarunk hosszú zarándokutunkra indulni.

Megváltó Fiúisten, Te végtelen szeretetteddel megmentetted tanítványaidat a tengeri vihar szörnyű veszedelmeitől, és hajójukat biztos révpartra vezetted! Vezérelj minket is célunk szent helyére, s engedd meg, hogy éjjel-nappal drága szent kereszted oltalma alatt lehessünk.

Szentlélek Úristen, töltsd be szívünket és elménket, hogy lássuk utazásunk szent célját. Ne engedd, hogy pusztaság szokásból vagy kedvtelésből menjünk el, hanem legyen utunk a Szentháromság dicsőítésére és Isten Anyjának tiszteletére.

És most, mint a jó gyermek, aki anyjára bízta magát, úgy bízunk magunkat a te oltalmadra, édes anyánk, Mária! A Te oltalmadra bízunk községünket és szeretteinket, akiket most elhagyunk. Nem tudjuk, hogy a gondviselés mit rejt keblében, hogy mi van rólunk a jövőben megírva, örömet hoz-e a viszontlátás vagy pedig bánatot. Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál értünk bűnösökért. Takarj be anyai palástoddal mindnyájunkat, őrködjön az itthon maradottak fölött anyai szemed, minket pedig vezess kegyhelyedre, hogy elédbe tehessek örömeinket és bánatunkat, hogy bűneinket megsirathassuk, és visszajövet örömmel üdvözölhessük

szent nevedet és imádhassuk áldott szent Fiadat, aki él és uralkodik mindörökké. Ámen.

Imádság a templomba érkezés után

Ó, felséges Oltáriszentség, égi buzgósággal eltelve borul le előtted zarándokló néped, hogy szent áldásodat kérje. Légy imádvá annyiszor, mint ahány csillag van az égen, fűszál a mezőkön s homokszem a tengerben. Nem mehetünk el szent hajlékod mellett anélkül, hogy imáadásodra be ne jöjjünk, s nem mehetünk el addig, amíg fiadat és leányaidat áldásodban nem részesíted. Kegyelmed kísérje lépteinket s mindenhatóságod ereje őrizze az otthon maradottakat. Egykor pedig add meg mindnyájunknak a boldog célbaérkezést földi zarándokutunk végén. Ki élsz és uralkodol örökkön örökké. Ámen.

Imádság a kegykép előtt

Hála neked, teljes Szentháromság, hogy gyermekeidet ismét elsegítetted a mennyei jó Anyához. Üdvözlünk téged, Istennek szent Anyja, hogy vezérszavaként voltál zarándokló híveidnek.

Íme, itt állunk csodákkal tündöklő kegyképed előtt, hogy kiönthessük előtte szívünk örömét és fájdalmát. Esdve kérünk, hallgasd meg könyörgő szavunkat s vedd kegyesen örömkönnyeinket, amelyeket koronád gyöngyeiként Neked följajánlunk.

Tekintsd a földi jólét bőségével megáldott gyermekeidet, kik eljöttek hálát adni jószágodért, s ígérik, hogy földi javaikat Isten akarata szerint használják és velük másokat is segíteni akarnak. Eljött hálát adni a szegény is, aki nehéz munkával keresi napi kenyerét, de segítségben bízva e szent helyen kéri további pártfogásodat.

Itt vannak azok is, akiket az élet megfosztott minden földi örömtől, akik meg vannak rakva keserű bánattal, amelyet a világ nem vehet le róluk, szenvedéseiket meg nem gyógyíthatja. Itt állunk mindnyájan, legdrágább égi anyánk, kiknek szívét a bűn kígyója oly sokszor megmarta, hogy lelkünket a te orvoslásodra bízuk! Nyerj nekünk, bűnösöknek őszinte bűnbánatot, isteni bocsánatot, hogy méltók lehessünk Istennel és embertársainkkal megbékélten hazatérni e szent helyről.

Terjeszd ki védő palástodat otthonunkra, családjunkra, rokonainkra és barátainkra. Őrizd és oltalmazd meg az Anyaszentegyházat, szentséges atyánkat, püspökeinket, papjainkat és hívő népedet. Hazánknak és a világnak adj békességet és felvirágzást, az idezarándokló híveknek pedig eszközöld ki a kegyelmet, hogy idejüket ne hivalkodással, hanem bűnbánattal, buzgó imádsággal és énekléssel töltsék.

Adj örök nyugodalmat azoknak a lelkipásztoroknak, akik a kegyhelyen dolgoztak; a búcsúvezetőknek és minden egykor idezarándokló hívednek. Gyarlóságból elkövetett hibáikat törölje el a keresztfán függő Isten szeretete, és egykor a boldog föltámadás húsvéti hajnala virradjon rájuk.

Nyerj erőt az itt buzgólkodó lelki atyáknak, tedd őket fáradhatatlanná a gyóntatószékekben, és lelkeket térítőkké a szószéken. Mindnyájunknak pedig, drága Szűzanyánk, nyerj a síron innen testi és lelki áldást, a síron túl pedig nyerd el az örök élet hervadhatatlan babérkoszorúját. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Beköszöntő imádság

Ó, csodálatos, boldogságos, szép Szűz Mária, ... -nak (Szentkútnak, Tekiának, Máriagyűdnek, Sümegnek stb.) drága szép kincse, ragyogó csillaga! Hozzád jöttünk, örömmel siettünk a távolból, hála a véghetetlen jó Istennek, hogy megláthattunk. Szemünkben örömkönnyek ragyognak, kisírjuk itt magunkat szent képed előtt, mint megtérő bűnösök. Ó, kedves Szűzanyánk! Honnan értelmeltük meg, hogy ide juthattunk? Tárd ki anyai karjaidat a te tisztelőidnek, vedd ránk kegyes szemeidet, kedves mennyei anyánk, szeplőtelen Szűz Mária! Te vagy a bűnösök szószólója, a szomorú szívek vigasztalója. Ide siettünk hozzád, mint beteg a gyógyforráshoz, mint szomjas szarvas a kútforráshoz. Szent kegyelmedet, áldásodat várjuk, kedves Szűzanyánk, Mária. Ó, vigasztalj meg mindnyájunkat, nézd, ide jöttek szent képed elébe az elhagyott árvák, a bánatos szívű özvegyek és öregek, a jövőjükért küzdő ifjak és lányok, az otthonukat és a világot építő férfiak és asszonyok. Ó, kedves, jó mennyei anyánk, Szűz Mária, erősíts és vigasztalj meg mindnyájunkat, fogadj mindnyájunkat szent oltalmadba, add ránk anyai

szent áldásodat, akik most itt szent képed előtt megjelentünk. Egykor pedig te mutass be bennünket szent Fiadnak, Jézusnak, hogy a menyeyi boldogságban is téged szemlélhessünk. Úgy legyen. Ámen.

Búcsúzó imádság

Bánatos szívvel mondunk búcsút kegyképednek, égi Anyánk, mert ütött az elválás szomorú órája. Egeknek virága, bűnösök oltalma, szomorúak vigasztalója, tárd ki anyai kezedet és add ránk égi áldásodat, ne engedj magadtól árván elmenni. Kérünk téged, védelmezz minket utunkon, hogy máskor is láthassuk kegyképedet és érezhesük anyai jóságodat. Ha pedig nem láthatnánk többé drága képed vonásait, jöjj el velünk a túlvilági hosszú búcsúra, hogy ott is anyai palástod alatt juthassunk az örök boldogságba.

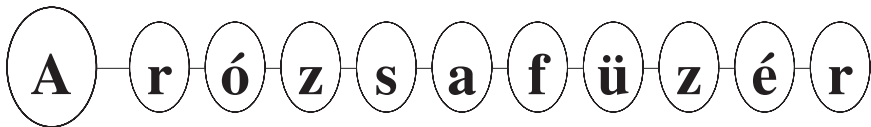
Világot elárasztó szent áldásodat terjeszd ki az otthon lévőkre s engedj velük örvendetes viszontlátást, hogy még sokszor magasztal hassuk édes anyai nevedet. Néked ajánljuk, óh .....-i (pl. szentkúti, tekiai) szent Szűz, minden fáradságunkat, mutasd be azt szent Fiadnak engesztelésül bűneinkért. Oltalmaz meg minket minden bajtól és veszedelemtől. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Imádság hazaérkezéskor

Hálát adunk neked, teljes Szentháromság, minden kegyelemért, amelyekkel búcsús utunkon oly gazdagon elárasztottál. Hála neked, óh Szűzanyánk, hogy lelkünket anyai palástoddal a bűnök veszélyétől megóvtad. Hála néked, szent Mihály arkangyal, ki égi fegyvereddel tőlünk messze űzted a sötétség gonosz angyalát. Hála nektek, minden szentek, hogy oltalmatok alatt ismét beérkezhattünk a mi drága templomunkba s örömmel ölelhetjük szívünkre viszontlátott kedveseinket.

Istennek szent Anyja, Mária, fogadd kedvesen minden lépésünket, ajánld föl szent Fiadnak az itthon lévőkért, terjeszd ki áldást hintő karodat és szent Fiad égi áldásával bocsáss el csendes hajlékainkba, ahol ne szűnjél meg továbbra is jó Anyánk maradni. Végül, ha síri hazánkba szólít a Gondviselés, lelkünket mutasd be áldott szent Fiadnak, aki él és uralkodik, mindörökkön örökké. Ámen.

(Búcsús könyv)

Mindennek megvan a maga ideje

Legutóbbi üzenetében a Szűzanya kéri, hogy figyeljünk szívünkre, hogy meg kell tisztítanunk szívünk minden csücskét. Azt mondta: „*Most, miután a mezei munkák befejeződtek, több időtök van. Házatok minden sarkát kitakarítjátok, de szíveteket elhanyagoljátok*”.

És arra hívott meg bennünket, hogy tisztítsuk meg szívünket.

Itt nagyon fontos hallanunk, hogy mindennek megvan a maga ideje, hogy arra hívtak meg minket, hogy kiegyensúlyozott napirendet alakítsunk ki: vagyis találjunk időt az imádkozásra, a lelki életre éppúgy, ahogyan időt kell találnunk a munkára, a tanulásra és a pihenésre.

A Szűzanya ajánlotta nekünk az imádságot: ha jól imádkozunk, úgy gondolom, hogy erre másfél óra elegendő. Ha időnként szentmisére is elmegyünk, ez talán némi egyensúlyt ad napunknak.

Nézzétek, ha dolgozni vagy tanulni megyünk, nem indulunk el hazulról anélkül, hogy megmosdottunk volna. Arra is szakítunk időt, hogy megmossuk arcunkat, megborotválkozzunk, különösen a nőknek van reggelente több időre szükségük. És ez jól van így, nem lenne jó bárhogyan is elindulnunk hazulról; ez normális dolog.

De meg kell kérdeznünk magunktól, hogy mennyi időt szakítunk reggel imádkozásra.

Ha azt mondjuk: „Nincsen időm”, mért van időnk a reggelire, más dolgokra, az imádkozásra pedig nem? Éhes lélekkel lépünk ki, olyan lélekkel, amely reggel nem evett. Hogyan viselhetjük el akkor a napot? Hogyan találkozhatunk másokkal? Hogyan sugározhatunk békét? Hogyan bocsáthatunk meg, engesztelődhetünk ki? Egy üres lélek, üres szív nem tud megbocsátani, egy üres szív konfliktusokban él. Nálunk az a szólásmondás járja: „Aki nem eszi meg a kenyeret, annak meg kell ennie a csontokat”.

Látjátok tehát, ha a Szűzanya azt mondja: „*Mindennek megvan a maga ideje*”, meg kell találnunk reggel ezt az időt az imádság és a lélek számára.

Este is időt kell találnunk az imádkozásra. És a Szűzanya egyik üzenetében azt kérte, hogy legyünk aktívak az imádságban.

A Szűzanya azt mondja: „*Mindennek megvan a maga ideje*”. Ez nagyon fontos üzenet a szülőknek. Nektek tudnotok kell, hogy mindennek megvan a maga ideje, de ha ti magatok nem tudjátok, hogyan tudnák azt a fiatalok? Hogyan tudhatnák a gyerekek? Ha mindjárt az elején kezdjük, nem lesz nehéz, hogy még az ifjak is, sőt a gyerekek is megtanulják ezt az időbeosztást.

Miért kéri a Szűzanya az imádságot? Az imádság olyan eszköz, amely békét, örömet hoz, amellyel kiengesztelődhetünk. Mindenki békét, mindenki kiengesztelődést akar: azt akarja, hogy szeressék őt és ő is szeretni akar, de az már más dolog, hogy mindnyájan akarjuk-e az eszközöket, amelyekkel ezt a kegyelmet megszerezhetjük.

Mondok egy példát: az biztos, hogy az iskolában minden tanuló azt akarja, hogy a tanévet jó eredménnyel zárja; ez biztos, de az már nem biztos hogy mind tanulni is akar. Így van ez mindnyájunkkal: mi mind békét akarunk, kiengesztelődést, szeretetet, de nem mind akarunk ehhez az eszközhöz, az imádsághoz nyúlni, hogy megkapjuk ezeket. Két holland leány egy tanúságtételt mondott nekem: „Mi rájöttünk arra, hogy az imádság, a béke és a boldogság, az öröm útja. És ez sokat jelent, mert miután erre rájöttünk, abba tudtuk hagyni a hasiszívását, az ivást és egyebeket”. Ez a béke útja. Mi nem mondhatunk le semmiről sem. Biztos vagyok abban, hogy csak akkor, ha már a jobb dolgokat, a nagyobb értéket felfedeztük, mondhatunk le az egyebekről.

Ha tehát valaki még azt mondja: „Nem bírok leszokni a káromkodásokról”, ez úgy gondolom azért van, mert még nem fedezte fel az imádságot, az imádság örömét.

Ha valaki azt mondja, hogy nem tudok leszokni a szeszes italokról vagy más dolgokról, amelyekről tudja, hogy nem jók, úgy gondolom, hogy ez csupán azért van, mert még nem fedezte fel azt, amiről ezek a leányok beszélnek: az imádságban fellelhető örömet, boldogságot.

Meg szeretném ismételni azt, amit a Szűzanya mondott: „*En üdvözültem, de azt akarom, hogy ti is üdvözüljétek*” és ha nem kezdünk el imádkozni, böjtölni, ezt a hitet gyakorolni, ezen a földön nincsen menekvésünk.

Egyik üzenetében a Szűzanya arra hív meg bennünket, hogy szenteljük magunkat a keresztnek: ez azt jelenti, hogy legyünk együtt a kereszttel, érezzük a keresztet, beszéljük vele, hagyjuk, hogy szóljon hozzánk.

Mit mond nekünk a kereszt? „Íme a te fiad, íme a te Anyád!”

A kereszt a megbocsátásról, az áldozatról, a szeretetről, az örök élet-ről beszél.

Ha mi otthonainkban folytatjuk a káromkodást, a kereszt jelenlétében rosszat cselekszünk, önző módon viselkedünk előtte, akkor azt mondhatjuk, hogy a kereszt nem szól többé hozzánk, elnémul.

Pedig a kereszt szólni akar hozzánk, a Szűzanya azt akarja, hogy a kereszt szóljon hozzánk.

Szenteljétek magatokat neki, nyissátok meg szíveteket és meglátjátok, mit mond nektek: „Menj és újítsd meg életedet, családotod, szeretetedet, egyházközösségedet, templomodat, közösségedet!”

Ne mondjátok: „Ezt nem tehetem”, mert az Úr tudja, hogy mit mond és ha valamire meghív bennünket, meg is adja hozzá a kegyelmeket és az erőt is.

(p.Slavko Barbarics, 1985.10.18.)

***

Európai csatlakozásunk 2004. május 1-jén lesz. Egy kedves atya figyelemztetésének engedve mi is felhívjuk a figyelmet, hogy ez a nap Szent József ünnepe! (Az Isten szótárából hiányzik a véletlen.) Kérjük kedves olvasóinkat, hogy tartsák szem előtt ezt az eseményt, és az időpont-hoz közeledve minél inkább gondoljunk arra, hogy a családok védő-szentjének oltalmába ajánljuk Európát a népek családját!

A szerkesztő

Szent József, légy házunk ura, kis családunk patrónusa.

Egyetértés, hű szeretet egyesítse szíveinket.

Az ég felé mutass utat, gyámolítsd az ellankadtat.

Küzdelmünkben légy vezérünk, erényekben példaképünk.

Átadjuk e ház kulcsait, oltalmazd és védj lakóit.

Zárd ki mindazt, ami káros, ami üdvünkre hátrányos.

Engedd be az Isten-áldást, minden jóban gyarapodást.

Ajánlj minket Jézusodnak és szeplőtlen Szűz Arádnak,
hogy családunk kicsiny háza Názáretnek legyen mása. Amen.

Vízkeresztii himnusz

*Gonosz Heródes, irigyen
Krisztus jöttére mért remegsz?
Muldó jót el nem ragad,
ki országolni mennyet ad!*

*Vonulnak már a Mágusok
vezérlő csillag nyomdokán
fény által a Fény keresik,
Istenről vallnak kincseik.*

*Hullámain a tiszt víz
az égi Bárányt fürdeti,
s a bűnt, mely őt nem illeti,
lelkünk tisztítván elveszi.*

*Hatalmának ez új jele:
piroslik korsók friss vize,
parancsszavára bor folyik,
a víz lényege változik.*

*Urunk, tenéked glória,
ki nemzeteknek megjelenysz,
s Atyádnak, Szent Léleknek is
dicsőség minden századon!
Amen.*

*(Sedulius, V. század) (ÉE 57.)
(Csanád Béla fordítása)*

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,

*P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

H. Newman: Istennek Szent Szülője	1
II. János Pál pápa: Isten Szent Anyjának ünnepe	2
Liguori Szent Alfonz: Mária Isten iránti szeretete	2
Barsi Balázs: Alakítsatok mindenütt Názáreteket	7
Gobbi: Legyetek tiszták gondolatban, szívben, testben	16
Jézus szentséges neve	18
Nagy Szent Leó vízkereszt-i beszéde	19
Szent Atanáz püspök levele	20
Török József: II. János Pál pápa	21
Az Úr tud a fájdalammról	23
Mária kegyhelyek	
Fraknó	25
Aachen	25
Imádságok zarándoklat alkalmával	26
Rózsafüzér	
Mindennek megvan a maga ideje	30

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

Aachen, dóm – kegyzobor

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány

bankszámlaszáma: K&H Bank

10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243